

Estimada España

Un relat de: [JOANPG](#)

Estimada España

Amb l'atreviment que, per imperatius constitucionals, significa que jo, un súbdit català, us adreci una carta en llengua vernacular i regional, per fer la meva modesta proposta o humil reflexió, us he de dir que: Estic content que per fi s'acabi l'esquizofrènia de les dues administracions. La perifèrica, plena de propostes esbojarrades per la unitat indissoluble de la Nació espanyola. Si vosaltres maneü i decidiu en darrera instancia, ja no fa falta que existeixi una institució regional on el seu president guanyi més que el President del govern de la nació única i indissoluble.

Per cert, si tots som iguals , envieu a pastar fang a aquelles regions que presumeixen de ser aforades o concertades. O cafè per a tots o tots a per cafè. Entre germans, fills de la mateixa mare protectora, no hi ha d'haver cap mena de privilegi especial.

Prohibiu aquestes autopistes de peatge que uns quants eixelebrats s'han inventat per fer negocis amagats. Ens conformem amb les magnífiques autovies que l'Estat de la Nació única i indissoluble, va construir per les terres de la nostra estimada geografia, pels pobles veïns que no paguen ni un euro per circular.

Dicteu d'una vegada el Decret de Novíssima planta i envieu als nostres enyorats "grisos" per fer-la complir sense contemplacions. Nosaltres l'acatarem i obeïrem, feliços, les ordres del "compte-duc" de torn.

He fet aquesta lletra en català perquè l'entenguin tots els nois i noies que els han obligat a estudiar-lo en contra de les seves conviccions més pregones. A partir d'ara s'arranjarà aquest greuge comparatiu.

Abans d'acabar voldria eixamplar el camp de les meves reivindicacions de germà nouvingut a la Nació indissoluble. Vull, amb tots els respectes, que no em facin pagar un impost addicional al omplir el dipòsit de benzina per ajudar a la Sanitat. Voldria no pagar ni cinc cèntims d'euro per les transmissions d'herència o donacions entre pares i fills. Desitjo que no existeixin beneficis fiscals a algunes regions per atraure capitals. Enyoro quan no hi havia boicots als nostres productes arreu de la Nació única i indivisible. Somio que els nostres pagesos treballin tres mesos a l'any i després a viure de la sopa regalada.

No em vull fer més pesat. La llista seria tan llarga i feixuga que no acabaríem mai. La propera intentaré fer-la en castellà. Rebeu el vassallatge més sincer del vostre humil súbdit.
Joan.

P.S. Vaig assistir, amb més d'un milió de compatriotes, a la gran "mani" del dia 10. Em sap moltíssim greu haver reclamat la Independència. Qui juga amb foc, acaba cremant-se. Amb certes coses no s'hi val a badar.
Estic contentíssim de que la "Barçaña" sigui campiona del mon. Ara sí: Adéu!